

горѣ на небе-то доста много Ангели, кои-то пѣяли и славили га тѣй: «*Слава въ вышнихъ Богу, и на земли миръ, въ ловицѣхъ благоволеніе!*» Послѣ Ангелъ-тъ ся изгубилъ, и ри-ти на часа по наставленіе-то му ся затекли да идѣтъ на чено-то мѣсто, и намѣрили въ яслѣ-тѣхъ едно чудесно дѣтенце. Му ся поклонили съ благоговѣніе. За да ся поклонять на ныя Спаситель, още дождали и вѣлеви отъ Истокъ, сир. мѣсти, кои-то были познали, че въ Іудеѣ ся родилъ царь по особитѣхъ, появенъ на небе-то звѣздѣхъ. Тѣ тръгнѣли слѣдъ звѣздѣхъ, коя-то вървѣла напрѣдъ имъ, и ся спрѣла въ градъ Витлеемъ надъ мѣсто-то, дѣто было Прѣдвѣчно-то дѣтенце. сви-ти тогава влѣзли въ пещерѣхъ-тѣхъ, и Му ся поклонили, ка принесли и дарове: злато, ливанъ (ладанъ) и смирно (благовоніе); злато-то, — като на царь, ливана — като на Богъ, по-то — като на человекъ, кой-то ще умре. Въ тоя празникъ Рождество Христово черковни-ти Священнослужители *славятъ* деня спаситель, ходящецъ по къщи-ты на свои-ты *енори* на Св. Кръсть. А тоя обичай ни напомня оныя Ангелы, Го въспевали, — и извѣстили на овчяры-ты Негово-то ражде